

Žádáme všechny sdělovací prostředky, aby neobtěžovali seniory, ale obraceli se pouze na zástupce seniorů pana Jiřího Krejzu.

Monsieur le Greffier de la
Cour européenne des Droits de l'Homme
Conseil de l'Europe
F-67075 STRASBOURG CEDEX
FRANCE

Česká republika 10. února 2008

STÍŽNOST

předkládaná podle článku 34 Úmluvy
o ochraně lidských práv a základních svobod a čl. 45 a 47 Jednacího řádu ESLP

I. STRANY

A. STĚŽOVATEL

1. Příjmení: **Hráček**
2. Jméno: **Jan**
3. Pohlaví: muž
4. Státní příslušnost: občan České republiky
5. Povolání: důchodce
6. Datum a místo narození: 1936
7. Trvalé bydliště: Penzion pro seniory v Uherském Hradišti
Kollárova 1243, 686 01 Uherské Hradiště
Česká republika
8. Telefonní čísla:
9. Současná adresa: viz bod 7

1. Příjmení: **Hráčková**
2. Jméno: **Anna**
3. Pohlaví: žena
4. Státní příslušnost: občanka České republiky
5. Povolání: důchodkyně
6. Datum a místo narození: 1937
7. Trvalé bydliště: Penzion pro seniory v Uherském Hradišti
Kollárova 1243, 686 01 Uherské Hradiště
Česká republika
8. Telefonní čísla:
9. Současná adresa: viz bod 7

10. Příjmení a jméno zástupce: **Krejza Jiří**, 27. 5. 1971
11. Povolání zástupce: kadeřník
12. Adresa zástupce: ul. Dr. Slavíka 1515, 413 01 Roudnice nad Labem
Česká republika
13. Tel. Číslo: +420 416 815 911, krejzaj@volny.cz

B. VYSOKÁ SMLUVNÍ STRANA

14. Česká republika

II. SKUTKOVÉ OKOLNOSTI PŘÍPADU

Stěžovatelé manželé Hráčkovi byli dne 10. 12. 1997 přijati do ústavu sociální péče Penzionu pro seniory v Uherském Hradišti, Kollárova 1243 (dále jen "*Penzion*"). Podmínkou přijetí do tohoto ústavu sociální péče bylo zaplatit **vstupní poplatek ve formě daru hotově ve výši 100.000,- Kč**. Tato podmínka platila jen pro žadatele, kteří neměli trvalé bydliště ve městě Uherské Hradiště. Bez zaplacení tohoto **vstupního poplatku ve formě daru** by nebyli stěžovatelé přijati do ústavu sociální péče Penzionu. Tento vstupní poplatek nařídilo město Uherské Hradiště (dále jen "*Město*") , které zřizuje a provozuje Penzion pro seniory v Uherském Hradišti.

Stěžovatelům nezbylo než zaplatit v hotovosti **povinný vstupní poplatek ve formě daru** ve výši 100.000,- Kč. Protože stěžovatelé tolik peněz neměli město Uherské Hradiště stěžovatelům povolilo dvě splátky ve výši 50.000,- Kč. První splátku ve výši 50.000,-Kč stěžovatelé uhradili dne 10. 12. 1997 a druhou splátku ve výši 50.000,-Kč uhradili dne 23. 2. 1998. Stěžovatelé museli podepsat darovací smlouvu na částku 100.000,- Kč, že dobrovolně dávají dar městu Uherské Hradiště ačkoliv stěžovatelé protestovali a nesouhlasili s tímto postupem, jelikož se nejedná o svobodnou vůli stěžovatelů dobrovolně darovat 100.000,- Kč, ale jedná se od počátku o nařízení Města. Kdyby stěžovatelé nepodepsali darovací smlouvu na částku 100.000,- Kč nikdy by nebyli přijati do Penzionu.

Přijímání do penzionu se řídilo v té době vyhláškou ministerstva práce a sociálních věcí České republiky **č. 182/1991 Sb. , kde podle § 75 jsou do ústavů přijímáni občané, kteří potřebují vzhledem ke svým sociálním poměrům a zdravotnímu stavu ústavní sociální péči.** Tento postup přijímání seniorů oslabených věkem a nemocemi do ústavů sociální péče a domů s pečovatelskou službou je porušováním Úmluvy a Listinou základních práv a svobod.

Z výše uvedených důvodů se stěžovatelé obrátili žalobou na Okresní soud v Uherském Hradišti, jako soudu I. stupně, kde požadovali, aby soud uznal darovací smlouvu za neplatnou a povinnost navrátit stěžovatelům částku 100.000,- Kč. Okresní soud v Uherském Hradišti žalobu zamítl rozsudkem č.j.:3C156/2000-67 ze dne 23. 1. 2000. Stěžovatelé se odvolali ke Krajskému soudu v Brně, jako soudu II. stupně, avšak ten rozsudek Okresního soudu v Uherském Hradišti potvrdil rozsudkem č.j.:20Co189/2001-93 ze dne 17. 9. 2002. Stěžovatele se dále neodvolali a rozsudek soudu II. stupně s konečnou platností nabyl právní moci.

Stěžovatelé zjistili, že roku 2006 odvolací Krajský soud v ústí nad Labem potvrdil žalobu Jiřího Krejzy, kterou se žalobce Krejza domáhal navrácení povinného vstupního poplatku do ústavu sociální péče Domova důchodců v Roudnici nad Labem. Proto stěžovatelé podali stejnou žalobu jako žalobce Krejza z Roudnice nad Labem, avšak Okresního soudu v Uherském Hradišti žalobu stěžovatelů z roku 2006 zastavil s odůvodněním, že o stejné věci již bylo rozhodováno v roce 2002. Stěžovatele se obrátili ústavní stížností na Ústavní soud v Brně, který ústavní stížnost v roce 2007 odmítl.

Podrobnosti o faktech, na něž si stěžovatel stěžuje, a která podle něj zakládají porušení Úmluvy, jsou uvedeny v Příloze k bodu II této stížnosti.

Podrobnosti k bodu č. II.

**Podrobnosti o faktech, na něž si stěžovatel stěžuje,
a která podle něj zakládají porušení Úmluvy.**

I.

Přijetí stěžovatelů do ústavu sociální péče

Stěžovatelé manželé Hráčkovi písemně žádali dne 24. 11. 1997 o přijetí do ústavu sociální péče Penzionu pro seniory v Uherském Hradišti , Kollárova 1243. Ústav sociální péče Penzion pro seniory byl a stále je organizací města Uherské Hradiště. Město Uherské Hradiště stanovilo podmínku přijetí do ústavu soc. péče Penzionu zaplatit **vstupní poplatek ve formě daru hotově ve výši 100.000,- Kč**. Bez zaplacení tohoto **vstupního poplatku ve formě daru** by nebyli manželé stěžovatelé přijati do ústavu sociální péče Penzionu.

Stěžovatelé sdělili městu Uherské Hradiště, že tolik peněz nemají a že jsou v takové tíživé životní situaci, že jim nezbývá než možnost přijetí do Penzionu. Město trvalo na své podmínce přijetí, bez které by stěžovatelé nebyli přijati do Penzionu. Protože stěžovatelé tolik peněz neměli museli se zadlužit a požádali město Uherské Hradiště o splátkový kalendář, ve kterém by **vstupní poplatek** spláceli. Žalovaný neumožnil žalobcům splátkový kalendář, pouze přistoupil na dvě splátky po 50.000,- Kč.

Město Uherské Hradiště (dále jen "*město*") sdělilo stěžovatelům pokud podepíší prohlášení, že **jestli bude o jejich žádosti o přijetí do penzionu vyhověno**, přispějí stěžovatelé na obnovu města částkou 100.000,- Kč. Toto projednávala s žalobci paní Nyklová vystupující za Město a sepsala prohlášení stěžovatelům dne 24. 11. 1997, že pokud bude žalobcům o žádosti přijetí do Penzionu vyhověno přispějí žalobci na obnovu Města částkou 100.000,- Kč.

Dne 10. 12. 1997 dopoledne stěžovatelé zaplatili na účet Města částku 50.000,- Kč a když Město mělo jistotu, že stěžovatelé zaplatili částku prvních 50.000,- Kč teprve potom Město vydalo odpoledne téhož dne rozhodnutí o přijetí stěžovatelů do ústavu sociální péče Penzionu. O dva dny později dne 12. 12. 1997 museli stěžovatelé podepsat darovací smlouvu Města, že stěžovatelé darují dobrovolně Městu finanční částku 100.000,- Kč, ze které stěžovatelé uhradili 50.000,- Kč dne 10. 12. 1997 na účet Města a dále si město na darovací smlouvě určuje větou "**Zbývající část Kč 50.000,- uhradí nejpozději do konce měsíce února 1998.**" **Dne 23. 2. 1998 stěžovatelé zaplatili zbývajících 50.000,- Kč.**

Důkaz: 1. - Žádost o přijetí do ústavu soc. péče ze dne 24. 11. 1997 s prohlášením, že pokud bude stěžovatelům vyhověno přijetím, věnují městu 100.000,- Kč. - 2 listy.

2. - Darovací smlouva ze dne 12. 12. 1997.

3. - Rozhodnutí o přijetí do ústavu sociální péče pana Hráčka ze dne 10. 12. 1997.

4. - Rozhodnutí o přijetí do ústavu sociální péče paní Hráčkové ze dne 10. 12. 1997.

Městský úřad Uherské Hradiště - odbor sociálních věcí a zdravotnictví **rozhodl dne 10. 12. 1997 o přijetí do ústavu sociální péče domova - Penzionu pro důchodce v Uherském Hradišti podle § 76 odst. 3 vyhlášky MPSV č 182/1991 za použití zákona č. 100/1988 Sb. a č. 114/1988 Sb.**

Stěžovatelé oslabení věkem a nemocemi vše podepsali a zaplatili tak jak jim Město sdělilo, jelikož stěžovatelé věřili, že je vše podle zákona.

Když se stěžovatelé nastěhovali do Penzionu zjistili, že jiní obyvatelé Penzionu byli přijati do Penzionu bez zaplacení povinného vstupního daru. Tím stěžovatelé zjistili po několika týdnech pobytu v Penzionu, že Město stěžovatelům zatajilo, že existuje podmínka přijetí do Penzionu,

kteřou nařídilo Město zaplatit **vstupní poplatek ve formě daru hotově ve výši 100.000,- Kč, pro manželský pár a pro jednotlivce 70.000,- Kč. Tato podmínka platila jen pro seniory kteří neměli trvalé bydliště ve městě Uherské Hradiště a ti senioři, kteří měli trvalé bydliště ve městě Uherské Hradiště žádný vstupní poplatek platit nemuseli.**

Tímto se jednoznačně prokazuje, že město Uherské Hradiště porušilo čl. 14 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen "*Úmluva*") zákaz diskriminace. Stěžovatelé byli diskriminováni městem tak, že jim byla dána překážka přijetí do penzionu zaplacením vstupního poplatku ve formě daru 100.000,- Kč z důvodu, že neměli trvalé bydliště ve městě Uherské Hradiště a ti senioři, kteří měli trvalé bydliště ve městě Uherské Hradiště, nemuseli zaplatit vstupní dar za účelem obnovy města.

Podmínku přijetí **selektování** žadatelů o umístění do Penzionu do skupin, kde jedna skupina seniorů, která měla trvalé bydliště ve Městě byla přijata bez povinnosti zaplatit vstupní poplatek a druhá skupina seniorů, která neměla trvalé bydliště ve Městě musela zaplatit povinně nařízený vstupní poplatek ve výši 100.000,- Kč a to formou daru. O těchto podmínkách se zmiňoval Krajský soud v Brně v rozsudku č.j.:20Co189/2001-93 ze dne 17. 9. 2002 na straně 4 nahoře *„Zájemci byli rozděleni do čtyř skupin, přičemž ve 4. skupině z hlediska nároku byli občané, kteří měli trvalé bydliště mimo území Uherského Hradiště (což byl případ žlobců stěžovatelů bydlících v Uherském Ostrohu).“*

O tomto selektování žadatelů uchazečů o přijetí do Penzionu se hovoří i v rozsudku Krajského soudu v Brně, pobočka ve Zlíně ze dne 19. 9. 2006 sp. zn.: 59Co 110/2006-116 na straně 2 ve druhém odstavci *„Žalovaný (Město) se vyjádřil, že nemůže jít o rozpor s dobrými mravy, když žalobkyně měla na výběr, zda zaplatí finanční částku 70.000,- Kč nebo bude čekat ve 4. skupině žadatelů (kteří neměli trvalé bydliště ve Městě).“*

Přijímání do penzionu se řídí vyhláškou ministerstva práce a sociálních věcí České republiky **č. 182/1991 Sb. , kde podle § 75 jsou do ústavů přijímáni občané, kteří potřebují vzhledem ke svým sociálním poměrům a zdravotnímu stavu ústavní sociální péči.** Tento postup přijímání seniorů je platný pro všechny ústavy sociální péče a občany České republiky.

II.

Řízení před Okresním soudem v Uherském Hradišti roku 2000

Stěžovatelé po několika týdnech pobytu v Penzionu byli pevně přesvědčeni, že Město nedodrželo zákonné podmínky přijetí do ústavu soc. péče Penzionu, když jedna skupina seniorů, která měla trvalé bydliště ve Městě byla přijata bez povinnosti zaplatit vstupní poplatek, který byl Městem nazýván darem a druhá skupina seniorů, která neměla trvalé bydliště ve Městě musela zaplatit povinně nařízený vstupní poplatek ve výši 100.000,- Kč. V té době byly **podmínky pro přijetí do ústavu soc. péče** stanoveny § 75 a řízení o přijetí do ústavu stanoveno podle § 76 odst. 3 vyhlášky MPSV č 182/1991 za použití zákona č. 100/1988 Sb. a č. 114/1988 Sb.

Město obešlo zákon a svévolně **selektovalo** žadatele o umístění do Penzionu do skupin, kde jedna skupina musela zaplatit vstupní poplatek a druhá skupina nemusela zaplatit žádný vstupní poplatek. Zřejmě Město si bylo vědomo nezákonné podmínky přijetí a nařídilo všem žadatelům, kteří neměli trvalé bydliště ve Městě podepsat darovací smlouvu na nařizené částky, které Město pro jednotlivce stanovilo na 70.000,- Kč a pro manželský pár na částku 100.000,- Kč.

Město si do budoucna vytvořilo jakési krytí, kdy všem kontrolám říkalo, že senioři platili dobrovolně ze své vůle a nikdo seniorům nic nenařizoval platit a ukazovalo Město jako důkaz

darovací smlouvu.

Tento postup Města nejde jinak označit než za předem dobře organizovaný záměr porušení principů demokratické společnosti.

Město nejen, že nedodrželo zákonné podmínky přijímání do ústavů soc. péče vyhlášku MPSV č 182/1991 za použití zákona č. 100/1988 Sb. a č. 114/1988 Sb., ale porušilo i čl. 14 Úmluvy o zákazu diskriminace.

Stěžovatelé se proto obrátili mnoha stížnostmi na orgány státní správy, avšak bezvýsledně. Stěžovatelům nezbylo než podat žalobu k Okresnímu soudu v Uherském Hradišti. Stěžovatelé byli a jsou přesvědčeni, že Městem nařízená podmínka přijetí do Penzionu je nezákonná a tedy je neplatná i darovací smlouva na částku 100.000,- Kč. Proto podali žalobu aby soud určil, že darovací smlouva je neplatná a následně navrácení částky 100.000,- Kč. Stěžovatelé v žalobě poukazovali na nezákonné nařízení Města při přijímání do Penzionu a poukazovali na rozpor s **podmínkou pro přijetí do ústavu soc. péče** stanovenou § 75 a **řízením o přijetí do ústavu** stanoveným **podle § 76 odst. 3 vyhlášky MPSV č 182/1991 za použití zákona č. 100/1988 Sb. a č. 114/1988 Sb.**

Soud však tvrdil, že Penzion v době přijetí stěžovatelů nebyl ústavem sociální péče a Město si mohlo podle výkladu soudu stanovit tyto podmínky přijímání seniorů.

Okresní soud v Uherském Hradišti žalobu zamítl rozsudkem č.j.:3C156/2000-67 ze dne 23. 1. 2000.

Stěžovatelé zdůrazňují, že jim bylo při ústním jednání Okresního soudu v Uherském Hradišti soudem zakázáno hovořit a vyjadřovat se na nepravdivé vyjádření Města. Nezbylo než stěžovatelům u tohoto jednání mlčet, přestože se chtěli vyjádřit na nepravdivě tvrzené skutečnosti Města.

Důkaz: 5. - Okresní soud v Uherském Hradišti rozsudek č.j.:3C156/2000-67 ze dne 23. 1. 2000.

III.

Řízení před Krajským soudem v Brně roku 2001

Stěžovatelé se jako opravným prostředkem odvolali ke Krajskému soudu v Brně jako soudu II. stupně, u kterého se domáhali zrušení rozsudku Okresního soudu v Uherském Hradišti č.j.:3C156/2000-67 ze dne 23. 1. 2000 a žádali přiznání stěžovatelům zrušení darovací smlouvy a následného vrácení finanční částky 100.000,- Kč.

Krajský soud v Brně rozsudkem č.j.:20Co189/2001-93 ze dne 17. 9. 2002 **zamítl** stěžovatelovo odvolání a potvrdil rozsudek Okresního soudu v Uherském Hradišti č.j.:3C156/2000-67 ze dne 23. 1. 2000.

Krajský soud v Brně v rozsudku v odůvodnění uvedl, že skutečně stěžovatelé byli přijati do Penzionu za podmínky pro přijetí do ústavu soc. péče stanovené § 75 a řízení o přijetí do ústavu stanovené podle § 76 odst. 3 vyhlášky MPSV č 182/1991 za použití zákona č. 100/1988 Sb. a č. 114/1988 Sb. avšak soud tvrdí, že byl ústav sociální péče Penzion zřízen jako ústav sociální péče Penzion až dne 15. 2. 2000, tedy podle soudu nebyl v době přijetí stěžovatelů v roce 1997 ústavem sociální péče. Přestože stěžovatelé za těchto podmínek vyhlášky MPSV č 182/1991 za použití zákona č. 100/1988 Sb. a č. 114/1988 Sb. byli přijati i jim bylo vydáno rozhodnutí o přijetí do ústavu soc. péče na základě vyhlášky MPSV č 182/1991 za použití zákona č. 100/1988 Sb. a č. 114/1988 Sb.

Dále soud v odůvodnění rozsudku konstatuje na straně 4 jako předposlední věta

„V roce 1997 byli stěžovatelé relativně mladí (61 a 60 let), spoluvlastnili rodinný domek, který mohli prodat a koupit si byt atd. Nemuseli proto bydlet v Penzionu za nabízených podmínek (výši plateb atd.).“

Toto konstatování soudu samo o sobě dokládá, že si soud zjišťoval majetkové poměry stěžovatelů, protože u soudu předloženy nebyly, a soud chybně tvrdí, že když stěžovatelé vlastnili rodinný domek to ho měli prodat, koupit si byt a nepřihlašovat se do Penzionu.

Odůvodnění Krajského soudu v Brně je vadné, když zkoumá majetek stěžovatelů a pak podle toho chybně soudí.

Stěžovatelé se dále proti tomuto vadnému rozsudku neodvolali a tím rozsudek nabyl právní moci.

Důkaz: 6. - Krajský soud v Brně rozsudek č.j.:20Co189/2001-93 ze dne 17. 9. 2002

IV.

Prokázání protizákonné podmínky nařizování vstupních poplatků do ústavů soc. péče

V létě roku 2006 se stěžovatelé dozvěděli, že Jiří Krejza starší z Roudnice nad Labem vyhrál soudní spor s ústavem sociální péče Domovem důchodců v Roudnici n. L., který také nařizoval podmínku přijetí vstupní poplatek formou daru ve výši 55.500,-Kč. Odvolací Krajský soud v Ústí n. L. rozhodl rozsudkem ze dne **22. 6. 2006. sp. zn.: 9 Co 392/2005-227**, který zrušil rozsudek Okresního soudu v Litoměřicích ze dne 8. 3. 2005 sp. zn.: 15 C 159/2005-172. Tím se jednoznačně prokázalo, že **nařizovat vstupní poplatky do ústavů soc. péče je protizákonné**.

Město Roudnice nad Labem zřizuje a provozuje ústav soc. péče Domov důchodců, pro který platila stejná pravidla přijímání žadatelů seniorů jako pro ústav soc. péče Penzion pro seniory v Uherském Hradišti. Město Roudnice nad Labem identicky stejným způsobem jako město Uherské Hradiště také nařídilo seniorům platit vstupní poplatek před přijetím do ústavu a také musel senior podepsat darovací smlouvu. Město Roudnice nad Labem postupovalo při přijímání seniorů do ústavu identicky stejně protizákonně jako město Uherské Hradiště.

Odvolací Krajský soud v Ústí n. L. v odůvodnění rozsudku ze dne 22. 6. 2006. sp. zn.: 9 Co 392/2005-227 uvedl na straně 5 dole **„Platné právní předpisy neumožňují stanovit jako podmínku přijetí do ústavu sociální péče jiný druh úhrady, tedy ani „vstupní poplatek“.**

O tomto rozsudku se stěžovatelé dozvěděli z televize a byli pevně přesvědčeni, že také byli poškozeni, proto se spojili s panem Krejzou z Roudnice nad Labem.

V.

Podání žaloby pro bezdůvodné obohacení k Okresnímu soudu v Uherském Hradišti v roce 2006

Stěžovatelé tedy podali 4. 10. 2006 identicky stejnou žalobu o bezdůvodné obohacení jako žalobce z Roudnice nad Labem, kterého kontaktovali. Žalobou se domáhali pro bezdůvodné obohacení vrácení částky 100.000,- Kč městem Uherské Hradiště.

V žalobě zejména uvedli **rozsudek Krajského soudu v Ústí n. L., který rozhodl rozsudkem ze dne 22. 6. 2006. sp. zn.: 9 Co 392/2005-227**, který zrušil rozsudek Okresního soudu

v Litoměřicích ze dne 8. 3. 2005 sp. zn.: 15 C 159/2005-172. Tím se jednoznačně prokázalo, že nařizovat vstupní poplatky do ústavů soc. péče je protizákonné. Stěžovatelé poukazovali na jejich případ, který je identicky shodný s případem v Roudnici nad Labem.

Okresní soud v Uherském Hradišti žalobu zastavil usnesením sp. zn.: 12C 92/2006-389 ze dne 12. 12. 2006 odůvodněním, že „*již o stejné věci bylo rozhodnuto dříve a to rozsudkem Okresního soudu v Uherském Hradišti sp. zn.: 3C156/2000-67 ze dne 23. 1. 2000 ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Brně sp.zn.: 20Co189/2001-93 ze dne 17. 9. 2002. K podmínkám řízení patří též požadavek, aby o téže věci nebylo pravomocně rozhodováno.*“ Okresní soud v Uherském Hradišti se ve svém usnesení sp. zn.: 12C 92/2006-389 ze dne 12. 12. 2006 vůbec nezmiňuje o rozsudku Krajského soudu v Ústí n. L. ze dne 22. 6. 2006, sp. zn.: 9 Co 392/2005-227, o který se opírají stěžovatelé a ze kterého je zřejmé, že stěžovatelům mají být přiznána stejná práva, jako byla přiznána žalobci Krejzovi v rozsudku Krajského soudu v Ústí n. L. ze dne 22. 6. 2006, sp. zn.: 9 Co 392/2005-227.

Okresní soud v Uherském Hradišti se vůbec nezabýval, že práva žalobci Krejzovi v rozsudku Krajského soudu v Ústí n. L. ze dne 22. 6. 2006, sp. zn.: 9 Co 392/2005-227 byla přiznána a naopak stěžovatelům odbrána. Přičemž Okresní soud v Uherském Hradišti má podle zákona povinnost sjednocovat rozhodnutí soudů, aby nebyla vzájemným rozporu jako se to stalo u stěžovatelů a pana Krejzy.

Dále má Okresní soud v Uherském Hradišti povinnost podle zákona z podání žaloby sám vyhodnotit čeho se podání týká, jestliže z obsahu žaloby je zřejmé čeho se stěžovatel domáhá. Zde Okresní soud v Uherském Hradišti chybně věc vyhodnotil a žalobu zastavil. Tím jsou v České republice dva žalobci, kteří se domáhali stejných práv, ale jednomu z Roudnice nad Labem práva byla přiznána a stěžovatelům z Uherského Hradiště byla jejich práva upřena.

Stěžovatelé netušili, že žaloba z roku 2000 o určení neplatnosti darovací smlouvy, o které bylo pravomocně rozhodnuto Krajským soudem v Brně rozsudkem č.j.:20Co189/2001-93 ze dne 17. 9. 2002, který **zamítl** stěžovatelovo odvolání a potvrdil rozsudek Okresního soudu v Uherském Hradišti č.j.:3C156/2000-67 ze dne 23. 1. 2000, že se může jednat o stejný návrh žaloby jako žaloba ze dne 4. 10. 2006 . Neboť jedna žaloba směřovala na určení neplatnosti darovací smlouvy a druhá o bezdůvodné obohacení.

Důkaz: 7. - Okresní soud v Uherském Hradišti usnesení sp. zn.: 12C 92/2006-389 ze dne 12. 12. 2006

VI.

Odvolání ke Krajskému soudu v Brně roku 2006

Stěžovatelé podali ke Krajskému soudu v Brně odvolání proti usnesení sp. zn.: 12C 92/2006-389 ze dne 12. 12. 2006 Okresního soudu v Uherském Hradišti, který zastavil stěžovatelovu žalobu.

Krajský soud v Brně usnesením sp. zn.: 59Co 79/2007-66 ze dne 27. 3. 2007 potvrdil usnesení sp. zn.: 12C 92/2006-389 ze dne 12. 12. 2006 Okresního soudu v Uherském Hradišti.

Důkaz: 8. - Krajský soud v Brně usnesení sp. zn.: 59Co 79/2007-66 ze dne 27. 3. 2007

VII.

Řízení před Ústavním soudem v Brně roku 2007

Stěžovateli nebylo než podat ústavní stížnost k Ústavnímu soudu v Brně, u kterého se domáhali zrušení usnesení sp. zn.: 59Co 79/2007-66 ze dne 27. 3. 2007 Krajského soudu v Brně.

Jiří Krejza starší z Roudnice nad Labem vyhrál soudní spor s ústavem sociální péče Domovem důchodců v Roudnici n. L., který také nařizoval podmínku přijetí vstupní poplatek formou daru ve výši 55.500,-Kč. Odvolací Krajský soud v Ústí n. L. rozhodl rozsudkem ze dne **22. 6. 2006. sp. zn.: 9 Co 392/2005-227**, který zrušil rozsudek Okresního soudu v Litoměřicích ze dne 8. 3. 2005 sp. zn.: 15 C 159/2005-172. Tím se jednoznačně prokázalo, že **nařizovat vstupní poplatky do ústavů soc. péče je protizákonné.**

Druhý v České republice, který se úspěšně žalobou domáhal vrácení protizákonného vstupního poplatku při přijetí do ústavu soc. péče byla Marie Máčalíková spolubydlící se stěžovateli v Penzionu v Uherském Hradišti. M. Máčalíková podala žalobu o bezdůvodné obohacení částky 70.000,- Kč na město Uherské Hradiště. Krajský soud v Brně, pobočka ve Zlíně rozhodl rozsudkem **ze dne 19. 9. 2006 sp. zn.: 59Co 110/2006-116** o navrácení částky 70.000,- Kč bezdůvodného obohacení paní Máčalíkové z důvodu protizákonnosti nařizovat vstupní poplatek do ústavů soc. péče Penzionu, který odporuje podmínkám pro přijetí do ústavu soc. péče stanovených § 75 a řízením o přijetí do ústavu stanovené podle § 76 odst. 3 vyhlášky MPSV č. 182/1991 Sb. za použití zákona č. 100/1988 Sb. a č. 114/1988 Sb. Dále soud prohlásil darovací smlouvu na částku 70.000,- Kč za neplatnou. Toto řízení není pravomocně skončené, neboť město Uherské Hradiště se odvolalo proti rozsudku **ze dne 19. 9. 2006 sp. zn.: 59Co 110/2006-116** k Vrchnímu soudu.

Stěžovatelé v ústavní stížnosti uvedli *„rozsudek, jehož byli vedlejšími účastníky řízení, Krajského soudu v Brně, pobočka ve Zlíně, který rozhodl rozsudkem ze dne 19. 9. 2006 sp. zn.: 59Co 110/2006-116 paní M. Máčalíkové, obywatelky stejného ústavu jako stěžovatelé, kde Město musí vrátit žalobkyni Máčalíkové vstupní poplatek 70.000,- Kč.“*

Dále stěžovatelé v ústavní stížnosti uvedli *„Pokud se týká stávající judikatury k dané problematice, tato se již ustálila v tom smyslu, že jakékoliv podmiňování vstupu do ústavů sociální péče finančním plněním ze strany důchodců je nezákonné.“*

Stěžovatelé dále v ústavní stížnosti uvedli, že se stěžovatelé domáhají svého zákonného práva, které *„bylo porušeno při jejich přijímání do ústavu soc. péče Penzionu, a to porušením vyhlášky MPSV č. 182/1991 Sb. z níž lze dovodit, že jediným kritériem přijímání do ústavů sociální péče v České republice je potřeba žadatele této péče vzhledem k jeho sociálním poměrům a zdravotnímu stavu.“*

Stěžovatelé ve stížnosti argumentují, že *„je jim odepřeno právo na spravedlivé projednání věci, podle čl. 36 odst. 1 ústavního zákona č. 2/1993 Sb. Listiny základních práv a svobod.“*

Ústavní soud v Brně ústavní stížnost usnesením ze dne 7. 8. 2007 sp. zn.: IV. ÚS 1665/07 **odmítl** odůvodněním na straně 3 ve čtvrtém odstavci, *„nelze se stěžovateli souhlasit, že nebylo respektováno jejich právo na spravedlivý proces. Postup obecného soudu v předmětné věci byl odůvodněn a jeho rozhodnutí odpovídá zjištěnému skutkovému ději. Dle obsahu napadeného rozhodnutí se stěžovatelé domáhali vrácení částky 100.000,- Kč poskytnuté žalovanému Městu jako dar za přijetí do Penzionu pro seniory. Vpředchozím řízení stěžovatelé žalovali neplatnost darovací smlouvy a uložení povinnosti vrátit částku 100.000,- Kč. Není zde rozhodující právní kvalifikace, zda se jedná o neplatnou darovací smlouvu nebo o bezdůvodné obohacení (dle stěžovatelů neoprávněný majetkový prospěch). Dle shodného názoru obecného soudu i stěžovatelů v obou případech se jedná o plnění ze stejného skutku, který byl jen rozdílně právně*

posouzen; překážka věci pravomocně rozhodnuté brání tomu, aby věc, o níž bylo pravomocně rozhodnuto, byla projednána opakovaně.“

Z odůvodnění Ústavního soudu v Brně je jednoznačné, že Ústavní soud pochopil, že se stěžovatelé domáhali žalobou z roku 2000 o zrušení darovací smlouvy a následném navrácení částky 100.000,- Kč a podanou žalobou ze dne 4. 10. 2006 o bezdůvodné obohacení částky 100.000,- Kč, přičemž ústavní soud věděl z rozsudků Krajského soudu v Ústí n. L. ze dne 22. 6. 2006. sp. zn.: 9 Co 392/2005-227 a Krajského soudu v Brně, pobočka ve Zlíně ze dne 19. 9. 2006 sp. zn.: 59Co 110/2006-116, že přijetí do ústavů sociální péče je stanoveno vyhláškou MPSV č. 182/1991 Sb., za použití zákona č. 100/1988 Sb., a č. 114/1988 Sb., a proto nesmí být podmíněno finančním vstupním poplatkem.

Přesto Ústavní soud v Brně stěžovatelovu ústavní stížnost odmítl s tvrzením, „*nelze se stěžovateli souhlasit, že nebylo respektováno jejich právo na spravedlivý proces*“.

Důkaz: 9. - Ústavní stížnost ze dne 30. 6. 2007

10. - Ústavní soud v Brně usnesením ze dne 7. 8. 2007 sp. zn.: IV. ÚS 1665/07

11. - Krajský soud v Ústí nad Labem rozsudek ze dne 22. 6. 2006. sp. zn.: 9 Co 392/2005-227

12. - Krajský soud v Brně, pobočka ve Zlíně rozsudek ze dne 19. 9. 2006 sp. zn.: 59Co 110/2006-116

VIII.

Porušení zákonů České republiky.

Stěžovatelé byli poškozeni těmito zákony České republiky.

Ústavní zákon č. 1/1993 Sb., Ústava České republiky

Čl.2

(3) Státní moc slouží všem občanům a lze ji uplatňovat jen v případech, v mezích a způsoby, které stanoví zákon.

Státní moc v případě stěžovatelů porušila tento článek, když poškodila stěžovatele.

(4) Každý občan může činit, co není zákonem zakázáno, a nikdo nesmí být nucen činit, co zákon neukládá.

Stěžovatelům vyhláška MPSV č. 182/1991 Sb., za použití zákona č. 100/1988 Sb., a č. 114/1988 Sb., neukládá povinnost platit vstupní poplatek do ústavu soc. péče Penzionu, protože byli stěžovatelé nuceni platit vstupní poplatek byl porušen tento článek ústavy.

Čl.4

Základní práva a svobody jsou pod ochranou soudní moci.

Soudní moc základní práva stěžovatelů neochránila, proto porušila tento článek.

Čl.9

(3) Výkladem právních norem nelze oprávnit odstranění nebo ohrožení základů demokratického státu.

Město uherské Hradiště a soudy si vyložily chybně právní normu vyhlášku MPSV č. 182/1991 Sb., za použití zákona č. 100/1988 Sb., a č. 114/1988 Sb., proto porušily tento článek ústav.

Čl.90

Soudy jsou povolány především k tomu, aby zákonem stanoveným způsobem poskytovaly ochranu právům. Jen soud rozhoduje o vině a trestu za trestné činy.

Soudy zákonem stanoveným způsobem neposkytli ochranu stěžovatelům.

Čl.95

(1) Soudce je při rozhodování vázán zákonem a mezinárodní smlouvou, která je součástí právního řádu; je oprávněn posoudit soulad jiného právního předpisu se zákonem nebo s takovou mezinárodní smlouvou.

Soudci v případě stěžovatelů rozhodovali v rozporu se zákonem vyhláškou MPSV č. 182/1991 Sb., za použití zákona č. 100/1988 Sb., a č. 114/1988 Sb.

Usnesení č. 2/1993 Sb., Listina základních práv a svobod jako součásti ústavního pořádku České republiky

Čl.2

(2) Státní moc lze uplatňovat jen v případech a v mezích stanovených zákonem, a to způsobem, který zákon stanoví.

(3) Každý může činit, co není zákonem zakázáno, a nikdo nesmí být nucen činit, co zákon neukládá.

Město Uherské Hradiště porušilo tento článek, když nařizovalo vstupní poplatek do ústavu sociální péče Penzionu pro seniory, jelikož tuto povinnost vyhláška MPSV č. 182/1991 za použití zákona č. 100/1988 Sb. a č. 114/1988 Sb. neukládá.

Čl.3

(1) Základní práva a svobody se zaručují všem bez rozdílu pohlaví, rasy, barvy pleti, jazyka, víry a náboženství, politického či jiného smýšlení, národního nebo sociálního původu, příslušnosti k národnostní nebo etnické menšině, majetku, rodu nebo jiného postavení.

V tomto případě základní práva Město porušilo tím, že selektovalo seniory uchazeče o přijetí do ústavu soc. péče Penzionu do skupin, kde jedna skupina seniorů neměla povinnost platit vstupní poplatek a druhá skupina měla povinnost zaplatit vstupní poplatek do Penzionu.

Čl.3

(3) Nikomu nesmí být způsobena újma na právech pro uplatňování jeho základních práv a svobod.

Město Uherské Hradiště porušilo tento článek, když nařídilo stěžovatelům platit vstupní poplatek do Penzionu a jiným žadatelům nenařizovalo platit vstupní poplatek do Penzionu. Tento článek porušili i soudy, když odebrali stěžovatelům základní právo na soudní ochranu.

Čl.4

(1) Povinnosti mohou být ukládány toliko na základě zákona a v jeho mezích a jen při zachování základních práv a svobod.

Povinnost platit vstupní poplatek do ústavů soc. Péče Penzionu je v rozporu proto byl porušen i tento článek.

Čl.36

(1) Každý se může domáhat stanoveným postupem svého práva u nezávislého a nestranného soudu a ve stanovených případech u jiného orgánu.

Soudy v ČR stěžovatele poškodily a nebyli nestranné.

(2) Kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen rozhodnutím orgánu veřejné správy, může se obrátit na soud, aby přezkoumal zákonnost takového rozhodnutí, nestanovi-li zákon jinak. Z pravomoci soudu však nesmí být vyloučeno přezkouvání rozhodnutí týkajících se základních práv a svobod podle Listiny.

Stěžovatelé se obrátili na soud, avšak soud přezkouma vadně zákonnost jejich přijetí do Penzionu, čímž stěžovatele soud poškodil.

Čl.38

(2) Každý má právo, aby jeho věc byla projednána veřejně, bez zbytečných průtahů a v jeho přítomnosti a aby se mohl vyjádřit ke všem prováděným důkazům. Veřejnost může být vyloučena jen v případech stanovených zákonem.

Stěžovatelé poškodil Okresní soud v Uherském Hradišti, když jim neumožnil vyjádřit se ke všem prováděným důkazům zejména města Uherské Hradiště u ústního jednání v roce 2001. Stěžovatelé již více neměli sílu podávat stížnosti na špatné chování soudu.

Stěžovatelé byli poškozeni vnitrostátními soudy, které porušily tyto zákony.

Zákon č. 6/2002 Sb. o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích)

§ 4

Před soudem jsou si všichni rovni.

Jak z celé stížnosti vyplývá, někteří obyvatelé České republiky vyhráli soudní spor, který byl identický stejný jako spor stěžovatelů, přesto stěžovatelé byli poškozeni a nedostalo se jim spravedlnosti.

§ 14

(3) Nejvyšší soud sleduje a vyhodnocuje pravomocná rozhodnutí soudů v občanském soudním řízení a v trestním řízení a na jejich základě v zájmu jednotného rozhodování soudů zaujímá stanoviska k rozhodovací činnosti soudů ve věcech určitého druhu.

Nejvyšší soud má v popisu práce sledovat a vyhodnocovat pravomocná rozhodnutí soudů v občanském soudním řízení a v trestním řízení a na jejich základě v zájmu jednotného rozhodování soudů zaujímá stanoviska k rozhodovací činnosti soudů ve věcech určitého druhu. Tedy Nejvyšší soud nesprávně sleduje a nesprávně vyhodnocuje pravomocná rozhodnutí soudů, které se zabývaly věcí podmínky přijetí seniorů do ústavů sociální péče. Tímto nesprávným postupem Nejvyššího soudu došlo k tomu, že stěžovatelé se nedomohli svých práv a žalobce Krejza z Roudnice a žalobkyně Máčalíková, spolubydlící se stěžovateli v jednom Penzionu se domohli svých práv.

§ 123

(3) Získá-li ministerstvo v rámci plnění svých úkolů poznatky o nejednotnosti soudního rozhodování, dává Nejvyššímu soudu podněty k zaujetí stanoviska podle § 14 odst. 3.

Ministerstvo obdrželo od stěžovatelů stížnosti a petice, kde vysvětlili jak byli poškozeni při přijetí do ústavu soc. péče Penzionu, kde Město stanovilo podmínku přijetí zaplacení povinného daru 100.000,- Kč. Do stížnosti Ministerstvu spravedlnosti ČR stěžovatelé napsali všechny rozsudky týkající se žaloby z roku 2000 tak zamítavé usnesení týkající se žaloby ze 4. 10. 2006, tak i rozsudek jejich sousedky v Penzionu paní Máčalíkové. Odpověděl JUDr. Jiří Pospíšil, ministr spravedlnosti dopisem ze dne 4. 7. 2007 č.j.: 1218/2007-SNI-PP/2, kde ministr uvádí, že nemá zákonnou možnost brojit proti rozhodnutí vydanému v občanskoprávním řízení.

Ministerstvo bylo několikrát informováno o rozsudku žalobce Jiřího Krejzy z Roudnice nad Labem a žalobkyně Marie Máčalíkové. Posledním dopisem z Ministerstva spravedlnosti ČR je jednoznačné, ministerstvo vědělo o věci a přesto nezasáhlo podle § 123.

Důkaz: 13. - Odpověď JUDr. Jiřího Pospíšila, ministra spravedlnosti dopisem ze dne 4. 7. 2007 č.j.: 1218/2007-SNI-PP/2

§ 126

(2) Předseda krajského soudu dbá o důstojnost jednání a dodržování zásad soudcovské etiky v řízeních, vedených u krajského soudu a u okresních soudů v jeho obvodu, a o to, aby v těchto řízeních nedocházelo ke zbytečným průtahům. K tomu účelu, a to i s využitím elektronické evidence věci, vedených u krajského a okresních soudů,

a) provádí prověrky soudních spisů,

b) dohlíží na úroveň soudních jednání,

§ 127

(2) *Předseda okresního soudu dbá o důstojnost jednání a dodržování zásad soudcovské etiky v řízeních, vedených u okresního soudu, a o to, aby v těchto řízeních nedocházelo ke zbytečným průtahům. K tomu účelu, a to i s využitím elektronické evidence věcí, vedených u okresního soudu,*

a) provádí prověrky soudních spisů,

b) dohlíží na úroveň soudních jednání,

Předseda krajského a okresního soudu dbají o dodržování zásad soudcovské etiky v řízeních a provádí prověrky soudních spisů a dohlíží na úroveň soudních jednání. Protože nezjistili vady které stěžovatelé namítají porušili předsedové toto ustanovení.

Vyhláška ministerstva práce a sociálních věcí České republiky č. 182/1991 Sb., kterou se provádí zákon o sociálním zabezpečení a zákon České národní rady o působnosti orgánů České republiky v sociálním zabezpečení

§ 75

Podmínky pro přijetí do ústavu

(1) *Do ústavů se přijímají občané, kteří potřebují vzhledem ke svým sociálním poměrům a zdravotnímu stavu ústavní sociální péči.*

§ 76

Řízení o přijetí do ústavu

(1) *Občané jsou přijímáni do ústavu na podkladě žádosti. Žádost podávají občané (dále jen "žadatel"), kteří potřebují ústavní sociální péči, pokud zvláštní předpis nestanoví jinak,¹³⁾ Řízení o přijetí může být zahájeno též z podnětu obce, zdravotnického zařízení, občanského sdružení, církve nebo charitativní organizace.*

(2) *Pokud žadatel splňuje podmínky pro přijetí do ústavu a ve vhodném ústavu je volné místo, rozhodne se o přijetí žadatele; není-li ve vhodném ústavu volné místo, rozhodne se o zařazení žádosti do pořadníku čekatelů.*

(3) *Pořadník čekatelů na umístění v ústavu se sestavuje podle naléhavosti umístění pro každý druh ústavu zvlášť. Při stanovení naléhavosti pořadí na umístění mají přednost*

b) při přijímání do ústavů pro dospělé občany osamělí žadatelé a žadatelé-příjemci pečovatelské služby, kteří vzhledem ke svému zdravotnímu stavu nebo věku potřebují komplexní péči.

(4) *Před rozhodnutím o přijetí žadatele zařazeného do pořadníku se přešetří, zda se nezměnily okolnosti rozhodné pro přijetí do ústavu.*

(5) *V rozhodnutí o přijetí do ústavu se určí forma pobytu. Jestliže žadatel ve stanovené lhůtě bez vážného důvodu nenastoupí, bude zařazen do pořadníku čekatelů.*

Do ústavů sociální péče se přijímají občané na základě posouzení jejich zdravotního stavu a sociálních poměrů. To znamená, že občan, který je v seznamu (pořadníku) uchazečů o přijetí a vzhledem ke svému zdravotnímu stavu potřebuje ústavní sociální péči bude přijat do ústavu přednostně před občanem, který je na prvním místě v seznamu (pořadníku), který však nepotřebuje vzhledem ke svému zdravotnímu stavu ústavní sociální péči tak naléhavě.

Není tedy možné podle tohoto ustanovení nařizovat podmínku přijetí do ústavu sociální péče zaplacením vstupního poplatku a již vůbec není možné selektovat občany uchazeče do skupin, kde jedna skupina musí platit vstupní poplatek a druhá skupina nemusí platit vstupní poplatek.

III. PORUŠENÍ ÚMLUVY A JEJÍCH PROTOKOLŮ

I.

Stěžovatelé tvrdí, že byl v jejich případě porušen článek 6 Úmluvy právo na spravedlivý proces.

Stěžovatelé tvrdí, že již zamítavý rozsudek Okresního soudu v Uherském Hradišti č.j.:3C156/2000-67 ze dne 23. 1. 2000 byl nespravedlivý, když chybně posoudil, že Penzion, který stěžovatele přijímal za podmínek stanovených vyhláškou MPSV č 182/1991 za použití zákona č. 100/1988 Sb., a č. 114/1988 Sb., nebyl ústavem soc. péče. Důkazem je i rozhodnutí o přijetí stěžovatelů do Penzionu ze dne 10. 12. 1997, na kterém je napsáno, že byli přijati na základě vyhláškou MPSV č 182/1991 za použití zákona č. 100/1988 Sb., a č. 114/1988 Sb.

Dále soud přehlédl a nevypořádal se s diskriminací, kde Město selektovalo seniory uchazeče o přijetí do ústavu soc. péče Penzionu do skupin, kde jedna skupina seniorů neměla povinnost platit vstupní poplatek a druhá skupina měla povinnost zaplatit vstupní poplatek do Penzionu.

V tomto nespravedlivém rozhodování pokračoval i Krajský soud v Brně rozsudkem č.j.:20Co189/2001-93 ze dne 17. 9. 2002, který zamítl stěžovatelovo odvolání a potvrdil rozsudek Okresního soudu v Uherském Hradišti č.j.:3C156/2000-67 ze dne 23. 1. 2000.

Oba soudy měli povinnost ze zákona jestliže se dozvěděli o trestné činnosti podat oznámení orgánům činným v trestním řízení, přesto tak soudy neučinily.

Následně když stěžovatelé podali žalobu ze dne 4. 10. 2006 Okresnímu soudu v Uherském Hradišti s odkazem na protizákonnost nařizovat vstupní poplatky do ústavů soc. péče, jak potvrdil Krajský soud v Ústí n. L. rozsudkem ze dne 22. 6. 2006. sp. zn.: 9 Co 392/2005-227, se Okresní soud v Uherském Hradišti nezabýval rozporem dvou rozsudků č.j.:3C156/2000-67 ze dne 23. 1. 2000 a ze dne 22. 6. 2006. sp. zn.: 9 Co 392/2005-227.

Zde Okresní soud v Uherském Hradišti porušil zákon a nepodal orgánům činným v trestním řízení oznámení a také sám místo aby Okresní soud v Uherském Hradišti sjednotil rozsudky a sám se snažil soud stěžovatelům poskytnout spravedlivý proces jejich žalobu ze dne 4. 10. 2006 zamítl, **přestože věděl**, že již o téže věci na druhé straně republiky rozhodl opačně Krajský soud v Ústí n. L. rozsudkem ze dne 22. 6. 2006. sp. zn.: 9 Co 392/2005-227.

Druhý v České republice, který se úspěšně žalobou domáhal vrácení protizákonného vstupního poplatku při přijetí do ústavu soc. péče byla Marie Máčalíková spolubydlící se stěžovateli v Penzionu v Uherském Hradišti. M. Máčalíková podala žalobu o bezdůvodné obohacení částky 70.000,- Kč na město Uherské Hradiště. Krajský soud v Brně, pobočka ve Zlíně rozhodl rozsudkem **ze dne 19. 9. 2006 sp. zn.: 59Co 110/2006-116** o navrácení částky 70.000,- Kč bezdůvodného obohacení paní Máčalíkové z důvodu protizákonnosti nařizovat vstupní poplatek do ústavů soc. péče Penzionu, který odporuje podmínkám pro přijetí do ústavu soc. péče stanovených § 75 a řízením o přijetí do ústavu stanovené podle § 76 odst. 3 vyhlášky MPSV č. 182/1991 Sb. za použití

zákona č. 100/1988 Sb. a č. 114/1988 Sb. Dále soud prohlásil darovací smlouvu na částku 70.000,- Kč za neplatnou.

V tomto nespravedlivém jednání pokračoval i odvolací Krajský soud v Brně usnesením sp. zn.: 59Co 79/2007-66 ze dne 27. 3. 2007, který potvrdil usnesení sp. zn.: 12C 92/2006-389 ze dne 12. 12. 2006 Okresního soudu v Uherském Hradišti o zastavení jejich žaloby.

Následně stejně tak nespravedlivě postupoval i Ústavní soud v Brně, přestože byl velmi dobře seznámen s věcí a stěžovatelovu ústavní stížnost odmítl s tvrzením, že „*nelze se stěžovateli souhlasit, že nebylo respektováno jejich právo na spravedlivý proces*“.

S těmito všemi skutečnostmi byly soudy včetně Ústavního soudu v Brně seznámeny, přesto přehlíželi rozpor mezi rozsudky a porušily svou povinnost vypořádat se se všemi skutečnostmi, které vyplynuly z řízení a neučinili nic k nápravě a sjednocení rozhodování soudů.

II.

Stěžovatelé tvrdí, že byl v jejich případě porušen článek 14 Úmluvy zákaz diskriminace.

Stěžovatelé po několika týdnech pobytu v Penzionu byli pevně přesvědčeni, že Město nedodrželo zákonné podmínky přijetí do ústavu soc. péče Penzionu, když jedna skupina seniorů byla přijata bez povinnosti zaplatit vstupní poplatek, který byl Městem nazýván darem a druhá skupina seniorů musela zaplatit povinně nařízený vstupní poplatek ve výši 100.000,- Kč. V té době byly **podmínky pro přijetí do ústavu soc. péče** stanoveny § 75 a **řízení o přijetí do ústavu** stanoveno **podle § 76 odst. 3 vyhlášky MPSV č 182/1991 za použití zákona č. 100/1988 Sb. a č. 114/1988 Sb.**

Město obešlo zákon a svévolně **selektovalo** žadatele o umístění do Penzionu do skupin, kde jedna skupina, která neměla trvalý pobyt ve Městě musela zaplatit vstupní poplatek a druhá skupina, která měla trvalý pobyt ve Městě nemusela zaplatit žádný vstupní poplatek. Zřejmě Město si bylo vědomo nezákonné podmínky přijetí a nařídilo všem žadatelům, kteří neměli trvalé bydliště ve Městě podepsat darovací smlouvu na nařízené částky, které Město pro jednotlivce stanovilo na 70.000,- Kč a pro manželský pár na částku 100.000,- Kč.

Město si do budoucna vytvořilo jakési krytí, kdy všem kontrolám říkalo, že senioři platili dobrovolně ze své vůle a nikdo seniorům nic nenařizoval platit a ukazovalo Město jako důkaz **darovací smlouvu**.

Tento postup Města nejde jinak označit než za předem dobře organizovaný záměr porušení principů demokratické společnosti.

Město nejen, že nedodrželo zákonné podmínky přijímání do ústavů soc. péče vyhlášku MPSV č 182/1991 Sb., za použití zákona č. 100/1988 Sb., a č. 114/1988 Sb., ale porušilo i čl. 14 Úmluvy o zákazu diskriminace.

IV. PROHLÁŠENÍ O VYČERPÁNÍ VNITROSTÁTNÍCH OPRAVNÝCH PROSTŘEDKŮ VE SMYSLU ČLÁNKU 35 ODS. 1 ÚMLUVY

Stěžovatelé se obrátili žalobou na Okresní soud v Uherském Hradišti i na Krajský soud v Brně, pobočka ve Zlíně a následně ústavní tížností na Ústavní soud v Brně, který rozhodl usnesením ze dne 7. 8. 2007 sp. zn.: IV. ÚS 1665/07 odmítl. Protože proti usnesení Ústavního soudu v Brně neexistuje opravný prostředek v české republice, tímto stěžovatelé vyčerpali veškeré vnitrostátní právní prostředky k nápravě.

Stěžovatelé obdrželi usnesení Ústavního soudu v Brně dne 14. 8. 2007 lhůta pro podání stížnosti Evropskému soudu pro lidská práva vyprší dne 14. 2. 2008 proto je stížnost podávána ve lhůtě šesti měsíců podle čl. 47 Jednacího řádu ESLP.

V. PŘEDMĚT STÍŽNOSTI A PŘEDBĚŽNÉ NÁROKY NA SPRAVEDLIVÉ ZADOSTIUCINĚNÍ

Stěžovatelé tvrdí, že nespravedlivým soudním procesem a diskriminací byla porušena jejich dvě práva zaručená Úmluvou. Stěžovatelé jsou lidé oslabení věkem a nemocemi, jsou to lidé staršího data narození, kteří nejsou zvyklí na nespravedlivé jednání. Stěžovatelé byli vychováni ještě v době kdy se dodržovalo slovo a celý život poctivě pracovali, proto soud musí vzít v úvahu, že to jsou právě tyto hodnoty, pro které byli vychováni a kterými se celý život řídili. Proto v jejich pokročilém věku se nemohou smířit s tím, že jsou v pokročilém věku nespravedlivě souzeni a dokonce diskriminováni.

Stěžovatelé Evropskému soudu pro lidská práva nezasílají jejich obsáhlou agendu korespondence, ve které se domáhají přes **více jak deset let** nápravy na všech úrovních státního aparátu v České republice.

Z těchto důvodů stěžovatelé žádají podle čl. 41 Úmluvy spravedlivé zadostiucinění z titulu náhrady morální újmy a jako výdaje spojené s podáním stížnosti částku, kterou soud obvykle uznává i u jiných případů.

VI. POHLÁŠENÍ O ŘÍZENÍ PŘED JINÝMI MEZINÁRODNÍMI INSTITUCEMI

Případ nebyl předložen žádné jiné mezinárodní vyšetřovací nebo smírčí instanci a žádná taková instance se důvody uvedenými v této stížnosti nezabývá, ani nezabývala.

VII. SEZNAM PŘÍLOH

Přílohy: 1. - Žádost o přijetí do ústavu soc. péče ze dne 24. 11. 1997 s prohlášením, že pokud bude stěžovatelům vyhověno přijetím, věnují městu 100.000,- Kč. - 2 listy.

2. - Darovací smlouva ze dne 12. 12. 1997.

3. - Rozhodnutí o přijetí pana Hráčka ze dne 10. 12. 1997.

4. - Rozhodnutí o přijetí paní Hráčkové ze dne 10. 12. 1997.
5. - Okresní soud v Uherském Hradišti rozsudek č.j.:3C156/2000-67 ze dne 23. 1. 2000.
6. - Krajský soud v Brně rozsudek č.j.:20Co189/2001-93 ze dne 17. 9. 2002
7. - Okresní soud v Uherském Hradišti usnesení sp. zn.: 12C 92/2006-389 ze dne 12. 12.

2006

8. - Krajský soud v Brně usnesení sp. zn.: 59Co 79/2007-66 ze dne 27. 3. 2007
9. - Ústavní stížnost ze dne 30. 6. 2007
10. - Ústavní soud v Brně usnesením ze dne 7. 8. 2007 sp. zn.: IV. ÚS 1665/07
11. - Krajský soud v Ústí nad Labem rozsudek ze dne 22. 6. 2006. sp. zn.: 9 Co 392/2005-

227

12. - Krajský soud v Brně, pobočka ve Zlíně rozsudek ze dne 19. 9. 2006 sp. zn.: 59Co 110/2006-116

13. - Odpověď JUDr. Jiřího Pospíšila, ministra spravedlnosti dopisem ze dne 4. 7. 2007 č.j.: 1218/2007-SNI-PP/2

VIII. PROHLÁŠENÍ A PODPIS

Prohlašuji podle mého nejlepšího vědomí a svědomí, že všechny informace uvedené v tomto formuláři jsou pravdivé.

V Uherském Hradišti dne 10. února 2008

Jan Hráček

Anna Hráčková
stěžovatelé

zastoupení

Jiřím Krejzou mladším